

4N1K

Büşra Yılmaz

©psilon®

Bu hikâye; ayaklarıyla birilerinin başlarını okşayan, halıda yuvarlanan, tavadaki avizelerle konuşan tuhaf ve özel insanlara ithaf edilmiştir.

TEŞEKKÜR

Bana her koşulda güvenip destek olan, başta annem ve kız kardeşim olmak üzere tüm aileme...

Güzel arkadaşlıklarıyla bana ilham kaynağı olan, dünyanın en harika dostları; on yıldır bana hem arkadaşlık hem annelik yapan güzellik Seda Bay'a; 4x4'ün her zaman 16 olmadığı, bazen 7,5 bazense 1 olduğunu öğretenler, lise yıllarımın en güzelleri, gülünce güldüklerim, Nurdan Cansel Gürer, Buket Yılmaz ve Simay Yüksel'e; birlikte güldüğüm kadar birlikte ağladığım Buse Bozoğlu'na; ne olursa olsun, senede sadece bir kere görüşebilmek de aramızdaki bağı asla kopmadığı Şeyma Çavuşoğlu'na; hayatın bana en son kattığı ama en son hayatımdan çıkacaklardan olan, evimin direği Neslihan Karadeniz'e; ortağım yüce bıyık Mustafa Mert Aydın'a; İtalyanca türkülerin vazgeçilmezi Doğan Can Polat'a; benim egolarıma ekmek banıp, her daim aynı kalmamı sağlayan Onur Cem Işık'a; en genç apartman yöneticisi Samet Karaca'ya; her zaman, her koşulda beni yüreklendiren tatlılık Deniz Bulut'a...

Kapak yapımı sırasında bana sonsuz yardımcı olan, grafikerim Esmâ Yıkılmaz'a; saatlerce konuşsak da doymadığımız, güzel arkadaşım Elif Hacer Yıkılmaz'a; ve kitabın ka-

pağında kullanmak için bana dünya tatlısı çalışmalar hediye eden sevgili okurum Aslıhan Erkan'a...

Benden desteklerini asla esirgemeyen yazar dostlarım, dünyanın en ponçık pastacısı Betül Güçlü'ye; çilek kokulu güzel kadın Burcu Büyükyıldız'a; ayıcıklar diyarının kraliçesi Mervenur Çimen'e; güzeller güzeli iyilik meleğim Şule Terzi'ye...

Hikâyeden kitaba yolculukta, bir yıl boyunca bana her türlü desteği ve dünyanın en harika sevgisini karşılık beklemeden veren, başta grup yöneticileri olmak üzere, '4N1K hikâyesi' Facebook grubu üyelerine...

Ve en önemlisi'ya sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum.

(Lütfen, sondaki boşluğa isminizi yazınız. Çünkü en büyük teşekkürü, okurlarım olarak siz hak ediyorsunuz. Her zaman dediğim gibi, siz benim sadece okurum değilsiniz. Aynı zamanda yol arkadaşlarımsınız.)

Birinci Bölüm

Her küçük kız, hayatında bir kere prenses olmanın hayalini kurmuştur gece yatmadan önce. Prensese olup, o kabarık elbiseden giyerek prensinin kollarına atılmanın hayalini... Hiçbir zaman öyle bir kız olmadım ben. Hatta, küçüklüğümde annemin beni uyutmak için okuduğu masallardan ve o masallardaki prenseslerden nefret ettim hep. Kıyafetlerinden utanıp, bir periden yardım kabul eden ve camdan bir topuklu ayakkabıyla onu sadece öyle görüp beğenecek bir prensese giden Sinderella'dan nefret ettim. Uyanmak için bir erkeğe muhtaç Uyuyan Güzel'den nefret ettim. Kuş tüyü yatağındaki bir bezelyeden rahatsız olan o prensesden nefret ettim. Bacakları olan bir adama âşık olup, sonunda köpük olan deniz kızından nefret ettim. Ölünce, onu deli gibi seven yedi dünya tatlısı cücenin ağlamasına uyanmayıp, bir prensin öpücüğüyle uyanan Pamuk Prenses'ten nefret ettim. Hepsinden... Bence prensesler, dünyadaki en aptal kişilerdi. Annem her ne kadar ben böyle deyince dudaklarıma parmağıyla bastırıp, "Bir daha duymayayım, yoksa dışarı top oynamaya yollamam seni!" diye tehdit etse de, o odamdan gidince yine prenses kostümlü bebeklerimin üzerinde tepinin onlardan nefret ettiğimi söylerdim sürekli. Pembe ve mavinin kesin bir çizgi ile ayrılmadığı ve birbirine karıştığı kendi ütöp-

yamda, birlikte saklambaç oynayıp eğlenen prenses ve prensler daha tatlıydı çünkü.

Ama annem hiçbir zaman buna inanmadı. Onun için her zaman kızlar birer prensesti ve prenseslerin pembeli düşleri, kıyafetleri ve yatak örtüleri olmak zorundaydı. O hafta sonu dışarı çıkmak için hazırlanırken dolabımda, askıda öylece asılı, etiketi hâlâ üzerinde duran pembe gömlek gibi...

“Anne,” dedim tam annemin karşısına dikilip, kaşlarımı çatarak. Elimini bel boşluğuma yerleştirip, gömleği tuttuğum elimi annemin burnuna doğru iyice uzattım. “Bu ne?”

“Hmm... Buradan bakılınca sana yeni aldığım gömlek gibi duruyor kuzum.”

“Şimdi rahatladım gerçekten,” dedim gömleği annemin burnunun ucundan çekip. Yapmacık bir gülümseme takındım yüzüme sonra. “Beğendin mi?” dedi dalga geçer gibi. Gülmek için zorladığım yüz kasmalarımı sinirlenebilmeleri için tekrar serbest bıraktım, “Tabii ki hayır!” derken. “Sana kaç kere diyeceğim ana kraliçe, bana giyince trafik lambası gibi görüneceğim şeyler alma diye.” Elimdeki gömleğe “seni oluşturan renk pigmentlerine ekmek banayım” der gibi bakıp, “Hem bu... Pembe bel!” dedim.

“Kız sen beni delirtecek misin,” dedi annem elinde ayıkladığı fasulyeleri önündeki sehpa bırakıp. Sakin tavrı, yine kadın programlarında iki dakika önce ikinci sınıf bir pop şarkı eşliğinde göbek atıp, iki dakika sonra nereye çemkireceğini şaşırان teyzeler misali darmaduman olmuştu. “Ne olmuş pembe ise? Daha önce kaç kere konuştuk seninle bu konuyu, neden hiç benim aldığım şeyleri beğenmiyorsun?! Hem bak birkaç gün sonra Tülay Teyze’ne gideceğiz, orada giy diye aldım. İtiraz kabul etmiyorum bu defa.”

“Üzgünüm ama ana kraliçe,” dedim arkamı dönüp büyük adımlarla kapıya yönelirken. “Ben bunu giymem. Git yeşil al, sarı al, kırmızı al. Ama bana pembe alma. Tiksiniyorum bu renkten, anlamıyor musun?!”

Dış kapının zincirini açtığımda, “Nereye?!” diye bağırdı arkamdan. “Bizimkiler beni bekliyor, oraya!” diyerek bir yalan uydurdum. “Gömleği düzgünce koy yerine, öyle git!” Cevap vermeyip, gömleği buruşturarak tişörtümün içine soktum. “Kime diyorum kız ben?!” diye bağırırken ise, kapıyı çarpıp koşarak çıktım evden.

Dedim ya... Pembeden nefret ediyordum. Anneme göre bu, bir kız için korkunç bir şeydi ve ortada mutlaka bir tuhaflık olmalıydı. Neden bir kız pembeden ve elbiselerden nefret eder ki? Neden sürekli kot ve tişört giyer? Ama anlamadığı bir şey vardı. Nasıl ki turuncudan hoşlanmama hakkım varsa, pembeden de nefret edebilme hakkımı bana doğa vermeliydi. Nasıl ki açık renk kotları çok sevmiyorsam, elbiseleri de sevmeyebilirdim. Sadece kız olduğum için, çoğunluğun sevdiği şeyleri sevmiyorum diye tuhaf olan ben olmamalıydım; rengi bile cinsiyete bölüştüren annem ve annem gibiler tuhaf olmalıydı.

Kendimi sokağa attığımda, tişörtün içine sokuşturduğum gömleği çıkardım, balkondan “Bak sakın, o gömleğe bir şey olmayacak!” diye ciyaklayan annemi duymamaya çalışarak. Gömleği elimde evirip çevirdim ve etiketten markasını çözmeye çalıştım. Annemin onu nereden aldığını çakinca da, “Yakayı ele verdin ana kraliçe” deyip kendimden emin bir şekilde yürümeye başladım. Birkaç sokak alttaki bir butikten almıştı. Polisiye romanlarda, finalde dedektifler bütün kahramanları bir odaya toplar ve dudakları arasına bir puro yerleştirip gözlerini kısıarak “Katil aramızda!” der ya havalı havalı... Tam da öyle bir bakış attım sokağın sonuna doğru. Ve elimle yolu işaret edip, “Gidelim Watson...” dedim. İki adım atınca, bağlamayı unuttuğum bağcığa basıp düşmeseydim, kesinlikle havalı bir sahne olabilirdi bu. Evet.

“Ne demek değiştiremezsiniz? Annem yanlışlıkla almış, rengini değiştireceğim diyorum. Bunun için fişe veya ya değişim

kartına ihtiyacım olduğunu düşünmüyorum.” Geldiğim butikte, arkamda bir kuyruk insan varken kasa görevlisiyle gömleği değiştirmedikleri için kavga ediyordum. Arkada sesler, homurtular yükselince görevli parmağıyla kapıyı işaret edip, “Hanımefendi, fişiniz veya değişim kartınız ile gelerseniz yardımcı oluruz seve seve. Ama şimdi,” dedi dişlerini sıkarak. “Lütfen gidiniz.”

“İyi be aman,” dedim kasada öylece duran gömleği bir hışım ile çekip. “Gidiyorum!”

Kasadaki kuyruktan yüzümün yarısı sinirden uyuşmuş bir halde homurdanarak çıktım. Bir yandan gözlerimi sinir bozucu pembe gömlekten ayırmadan ona nefret kusuyordum, diğer yandan kasadaki o tuhaf burunlu, kocaman gözlüklü gıcık görevliye Yaprak tipi beddualarımdan sıralıyordum. “Fiş lazım mı... Kız istemeye gittiğinizde fiş getirmezseniz kızı vermeyiz derler de mal gibi kalırsınız ortada inşallah. Ayrıca sevgili pembe, sen ne biçim renksin be? Kırmızı desen değil, beyaz desen hiç olamamışsın. Arada kalmış çirkin bir renksin. Gökkuşağında bile yoksun. Nefret ediyorum senden. Keşke pembe kusaydık. Layığı bulurdun. Çirkin şey...” Gömleği koltukaltıma sıkıştırıp yoluma devam edecektim ki, birden bir yere tosladım. Duvar olamayacak kadar yumuşak bir yere... Başımı tutarak bir adım geri çekildim. Çarptığım şey, kafamı kaldırmadığım sürece sadece memeleriyle bakışacağı bir erkekti. Uzunca bir erkek. Fazla uzun... Kafamı kaldırıp, içimden ‘sen kapat, oradan çok yazar’ diye geçirdim.

“Pardon...” dedi ben hâlâ aval aval ona bakarken. “Sorun değil,” dedim umursamaz bir tavırla. Elimi, ‘gerçekten önemli değil’ der gibi havada hafifçe sallayıp, tekrar yürümeye başladım. Ta ki az önce çarptığım sırt tarafından ikinci kere durdurulana kadar. “Pardon, bir şey rica edebilir miyim acaba?” diye bağırınca butiğin çıkış kapısının tam önünde durdum ve arkamı döndüm. “Efendim?” dedim tek kaşımı kaldırarak. Çocuğa matematik sınavında, elliden yukarı aldığı kâğıdıma baktığım gibi, şaşkınlıkla bakmış olacağım ki, panikle “Ah, şey... Öyle bakma lütfen. Öyle korkulacak bir şey değil,” dedi.

“Korkulacak bir şey olduğunu düşünmedim zaten. Devam et...” dedim elimle golden sonra oyuna devam edin emri veren bir Fatih Terim edasıyla. Eliyle bana, ‘gel gel’ yaptı etrafına bakınıp. Beni bu kadar uğraştırması başta sinirimi bozsa da, dudaklarımı hafifçe toplayıp, küçük adımlarla yanına gittim. “Evet, seni dinliyorum. Biraz hızlı konuşsan iyi olur. Oradan buraya geç geliyor, iki dakika sonra anca mavi tik oluyor.” Bana anlamadığımı belli ederek bakınca “Ah, sen beni takma. Ne istemiştin?” dedim.

“Şey...” dedi çekinerek. Elindeki elbiseyi uzattı bana doğru. “Sevgilime hediye bakıyorum da... Bedeninden emin olamadım. Aşağı yukarı senin boyunda ve kilonda. Şey diyecektim...” Elini saçlarına götürüp huzursuzlukla kaşdı. “Acaba bunu bir deneyebilir misin? Eğer sana olursa, ona da tam olacaktır.”

Çocuğa gözlerimi kırpıştırarak baktım. Üzerimdeki bol tişörtten bedenimi çözmesine şaşırمام bir yana, memeleri fazla gelişmiş bir ilkokul erkek bebesi kadar olan benimle aynı bedende bir sevgilisi olması... Gey misiniz acaba dememek için kendimi zor tuttum. “Pek sanmıyorum,” deyip kıkırdayınca gözlerini kocaman açıp “Neyi sanmıyorsun?” diye sordu hayal kırıklığına uğramış gibi. “Lütfen...” dedi sonra ağlamaklı bir yüz ifadesiyle. “Yarın kız arkadaşımın doğum günü. Gerçekten ona güzel bir sürpriz hazırlamak istiyorum,” dediğinde, içimden “Demek ki gey değil,” diye geçirip güldüm. Masmavi gözlerini, yardım edip etmeyeceğimi anlayabilmek için kocaman açtı. Gözlerimi hafifçe devirip elindeki elbiseyi aldım. Benim pembe gömleği de eline tutuşturup “Deneyelim bakalım...” dedim kabinlerin olduğu yerin yolunu tutarak.

Sırık oğlanın denememi istediği elbiseye alıcı gözüyle baktım kabine girince. Tüllü pullu tuhaf bir elbiseydi. Pudra rengi miydi? Yoksa başka bir renk mi? Çözemeyeceğimi anlayınca kafamı salladım. Ara renklerle arası iyi olmayan kızlardandım

ben. Yedi ana renk bana fazlasıyla yetiyordu çünkü. Camgöbeği, kavuniçi, yavruağzı... Işımların kırılmasına göre sürekli değişen renklere fazla anlam yüklüyorlardı bana göre. Elbisenin fermuarını açıp, üstümü çıkarmadan geçirdim üzerime. Yandaki fermuarını çekip, kabindeki aynaya baktım. Altımda kot pantolon, üzerimde tişört... Onların üzerinde tüllü pullu bir elbise... “Elbise giydirilmiş bir haşlanmış patates,” deyip güldüm yine kendi kendime. Sonra kabinin önünde benden haber bekleyen sırışa seslendim. “Bu oldu bana, çıkarıyorum!”

“Dışarı çıkmayacak mısınız?” dedi eliyle kapıya tıkladıp. “Hayır,” deyince kendi kendine bir şeyler söyledi ama daha laflarını bitirmeden ben çoktan kabinde çıkmıştım bile. Elbiseyi eline verip, almaya pek de istekli olmadığım gömleğimi geri aldım elinden. “Sana yarın iyi şanslar.”

“Teşekkür ederim,” dedi gülerek. “Yarın şansa fazlasıyla ihtiyacım olacak.”

Butikten çıkar çıkmaz, Alilere gittim. Ali... Benim başımın belası dört çocukluk arkadaşımın arasında en akli başında, en gamzeli olanı. Alilerin evi geçtiğimiz yazdan beri boştu. Çünkü annesi de babası gibi İngiltere’deki bir şirketten teklif alıp onun yanına gitmişti çalışmak için. Bu yüzden Ali birkaç aydır yalnız yaşıyordu evde. Arada gelip kalan huysuz anneannesi ve birkaç uzaktan akrabasını saymazsak tabii. Ha bir de akşam geç saatlere kadar evi çekirge sürüsü gibi istila eden bizi...

Ali hepimize birer anahtar yaptırmıştı, acil bir şey olduğunda hemen gelebilmemiz için. O gün de, o anahtarla girdim eve. Kapıyı sessizce örtüp parmak uçlarımda ilerledim salona doğru. Salon kapısının önüne gelince, elimi kapı koluna yerleştirip, yüzümde mahallelinin eriklerine dalan ve yakalanmadan eve kaçan bir çocuk gülümsemesiyle hızla içeri girdim. Kapıyı hızla açıp, “Ben geldim!” diye cırladığım an, yüzüme çarpan bir cisim yüzünden ışık hızıyla düşen enerjime eşik ederek ben de düştüm yere. “Hayvan mısınız ya, bu ne?!” diye bağırırken, kafama gelen şeyin Gül Teyze’den kalma bir pilates topu olduğunu an-

ladım. “Bir şey oldu mu lan?” diye bağırdı Sinan salonun diğer ucundan.

“Nöron sayımda üçte bir oranında bir azalma söz konusu ama iyiyim yüzyılın sığırı!” dedim halıdan destek alarak dizlerimin üzerinde doğrulurken. Popomun üzerine oturup, hafifçe geriye kaydım ve sırtımı kanepeye yasladım. “Ne bu sinir? Hıncını toptan mı çıkarıyorsun?”

“Fizikçi notları sisteme girmiş. Bil bakalım bu arkadaşın yine kaç aldı?” Haliya, tam karşıma çöktü o da. “Sıfır iki... Hepsini doldurmuştum bu defa, siz şahitsiniz! Ulan puan kırma demiyorum, hobi olarak yine kır, ama bir insan evladının kâğıdından doksan sekiz puan nasıl kırılır? Otuz puan kır... Kırk kır... Hadi elli kır. Yok abi... Herif atomu parçalayamamasının zorunu o atomları benim kışımında patlatarak çıkarıyor resmen. Her seferinde verdiği notlar, gol hanesine yazılırdı ama bu defa topu doksanıma taktı anlıyor musun Yaprak? Jeneriklik bir goldü bu. Sezon sonunda babamla izleyip yorumlayacağız hayırlısıyla.”

“Nefes al be konuşurken!” dedim elimle omzuna vurarak. “Valla benim de senden pek bir farkım yok. Yirmi üç vermiş bana da. Bizim komple puanları toplarsak belki geçer not alırız,” dedim gülerek. Sinan gülemedi. “Diğerleri nerede? Yalnız mısın evde?”

“Ali markete gitti, evde bir şey kalmamış. Oğuz da kasiyer kızın ‘memeleri’ aşkına yardıma gitti Ali’ye. Gökhan da damlar birazdan.” Sinan daha lafını bile bitiremeden, dediği gibi Gökhan salon kapısında belirdi. O, adının geçtiği yere üçüncü saniyede damlayan tiplerdendi. “Geldi bak, dedim sana.”

“Arkadaşlar, fizikçi bana sulanıyor kesin emin oldum.” Ayağının dibindeki pilates topuna vurdu sinirle. Yine bana gelmesin diye eğdim başımı. Uçarak odanın diğer köşesine gitti top. “Ne oldu, yine emmeli gömmeli bir not mu verdi?” dedim gülerek. “Otuz bir vermiş yine. Bu adamın benimle derdi ne ulan? On sekiz... Otuz bir... Otuz üç... Söylerken insanın içini gıcıklayan notlar veriyor herif bana durmadan. Hadi onu geç, bari yüksek

not ver. Kaç dönemdir dersini alıyorum adamın, geçmek nasip olmadı.” Üzerimizden zıplayıp en sevdiği koltuğa geçti. Televizyonun hemen önündeki... “Gökkuş, belki o sana o notları vermiyordur da, sen özellikle ayarlıyorsundur ha? Ben fizikçinin yerinde olsam şüphelendirdim yani,” dediğim an, ayağıyla kafama vurdu hafifçe. “Bak bugün bulaşmayın bana, sinirlerim çok bozuk. Fizikçiye ayrı sınırlendim, Merve’ye ayrı...”

Merve, Gökhan’ın eski sevgilisiydi. Kız ne kadar ‘bitti’ dese de Gökhan için asla geçerliliği olan bir ayrılış değildi bu. Bir senedir... Ayrılık sebepleri her ne kadar Gökhan’ın çılgınlık boyutundaki kıskançlıkları olsa da, ayrıken bile kıskançlıktan delirip, Merve’yi de delirtiyordu. O yüzden Merve ne yaptı da sınırlendin diye sormadık bile. “Kanka, sen Merve’yi bırak, fizikçiyi al. Bıyıklarına kurban... Valla bak. Hem belki bizi de baldız kontenjanından geçirir belki. Ha?” dedi Sinan yapmacık bir ciddiyetle.

“Ahlak seviyem ile IQ seviyem aynı düşüklükte. O dersi geçemiyorum ama sana küfürlerimle bir güzel geçirebilirim, bunu biliyorsun değil mi güzel kardeşim?”

Gökhan’ı üç kelimeyle anlatın deseniz, kıskanç, korumacı ve küfürbaz derdim herhalde. Ama sizin bildiğiniz küfürbazlardan değildi. Hep söylediği bir şey vardı bu konuda. ‘Küfürbazlıkla sihirbazlık arasında ince bir çizgi vardır, ben de tam oradayım.’ Evet, tam da böyleydi. Herkes küfredirdi ama kimse Gökhan gibi edemezdi. Biraz da onun için stres atma yöntemiydi bu. Sürekli hayatındaki kadınlar ve belahısı fizikçi yüzünden ortalıkta öfke küpü olarak dolaştığı için kimse umursamazdı bile o küfredince. O an olduğu gibi... Biraz homurdandı bize tünediği koltukta zap yaparken. Ama kendimizi Gökhan savar moduna aldığımız için duymadık bile.

“Sinan, Pes atalım mı? Canım çok sıkıldı,” dedim telefonuyla uğraşmaya başlayan Sinan’a. Beni sallamadı. İşaret parmağını telefonunun ekranına bastırdım rastgele. “Lan! Kızın resmini beğendim yanlışlıkla senin yüzünden!” diye çemkirip kalkıp ka-

nepeye oturdu. “En hassas yerlerinizi beğenirler yanlışlıkla inşallah...” dedim kendi kendime. Kaşlarımı çatıp sıkıntıdan sesli bir nefes alarak halıya uzandım. “Sıkıntıdan kusacağımı!” diye bağırdım tekrar. “Fazlalıklarınız içine kaçsın inşallah” deyince ikisi de yanlarındaki yastıkları kafama fırlattılar. Bu, bizim için ‘sus’ emriydi. Sinirle yastıkları kenara fırlatıp, sıkılınca yaptığım gibi halıda yuvarlanmaya başladım. Yuvarlanmak, gerçekten sıkıntının tek ilacıydı! Belki de yuvarlanırken insanın beyni lı-kır lıkır ettiği için o an küçük çaplı bir beyin sarsıntısı geçirdiğimden sıkıldığımı bile anlamayacak duruma geliyordum ya... Önemli değil. Hem memelerimin küçük olmasının verdiği bir avantaj da vardı. Yuvarlanırken pek sorun çıkarmıyorlardı bana. Ben, halıda on ikinci turumu atarken, dış kapının örtülme sesi geldi. Kimin geldiğini anlayabilmek için durdum. Ali’ydi gelen. Tam kapının önünde durup, poşetleri yere fırlattı sinirle. “Bir daha bu herifi peşime takarsanız markete giderken, hepimizi sikerim.” Sonra ayakucunda öylece yatan bana baktı gülererek. “Sen hariç Yaprak’ım...”

Parmaklarımı öpüp Ali’ye doğru üfledim. O da havadaki görünmez kalpleri eliyle yakalar gibi yaptı gülererek. Yüzü, Oğuz’un pişkin pişkin gülererek içeri girmesiyle tekrar düştü. “Ya amma abarttın ha, ne yaptım ki?” diye sordu grubumuzun yaz aylarında gevşeyen elektrik telleri misali, gevşek üyesi. “Ne mi yaptın?” dedi Ali sinirle kanepede Sinan’ın yanına geçerken. “Bir de ne yaptım diye mi soruyorsun lan?!”

“Evet, ne yaptım?” dedi ısrarcı bir tavırla Oğuz. Kolundan tutup halıda yanıma çektim onu. Poposunun üzerine düştü. “En sevdiğim yerim acıdı,” dedi poposunu tutup. Sonra ayaklarıyla kendini iterek kanepeye sırtını dayadı. “Oğuz, sinirlendirme beni, valla o fazlalığından tavana asarım seni; Yaprak depresyona girdiğinde avize yerine seninle konuşur!”

“Ay bakamam ben ona öyleyken,” dedim elimi gözlerime kapatıp. “Ne yaptı yine lan, kasiyer kıza salça mı oldu?” dedi Sinan beni takmayarak. Ellerimi gözlerimden çekip, Ali’ye doğru

döndüm. “Abi delirtti beni ya, bildiğin delirtti!” dedi kanepeye vurup. “Önce kendine ayrı bir alışveriş arabası alıp gelip gidip arkadan çarptı bana...”

“Alışveriş arabana mı çarptı?” dedim öyle olduğunu umarak. “Hayır Yaprak’ım,” dedi gülmek ile sinirlenmek arasındaki o ince çizgide takılı bir yüz ifadesiyle. “Bildiğin kıcıma çarptı ikide bir! Bir de cidden komikmiş gibi iki saat anıra anıra güldü.”

“Komikti ama,” dedi Oğuz yine pişkin pişkin. Ali ayağının dibindeki pilates topunu alıp Oğuz’a fırlatacağı gibi yaptı, sonra “Dua et yanında Yaprak var. Yoksa bok böceği gibi ezmiştim seni bu toplu!” dedi. Topu usulca yere bırakıp devam etti konuşmaya. “Sonra bunu et reyonunda kıstırıp alışveriş arabasıyla vura vura bayağı pastırma kıvamına getirdim dengesiz herifi. Getirdim ki uslu uslu dursun... Ama yok, herif arsız. Ben vurdukça kahkaha attı! Daha fazla rezil olmayalım diye bıraktım geri zekâlıyı. Dedim herhalde aklı başına gelmiştir. Sonra kampanyalı gofretleri gördüm, üst üste dizmişler bir köşeye. Eğildim, neymiş diye bakıyorum... Ne oldu bilin hadi.” Bir bana, bir Sinan’a, bir Gökhan’a baktı. “Arkadan alışveriş sepetiyle bana bir vurdu, ben direkt kutulara girdim. Hepsi üzerime yığıldı!”

“Çok komikti lan, bir baktım dağ gibi çocuk Eti Petite’nun pandasına dönmüş!” dediğinde, Oğuz’un ayaklarına çimdik attım ‘sus’ diye.

“Kutulardan iki tanesi de açılınca, gofretler üzerime döküldü... Sinirden beynime giden damarlar kulaklarımdan çıktı! Adamlar yardım etti bana, kalktım. Dizdik kutuları tekrar, özür falan diledim. Sonra bunu deterjan reyonunda saklanırken yakaladım. Şu perde reklamındaki kadınlar gibi beni görünce direkt ‘aaa’ diye ciyaklamaya başladı. Herkes bize bakıyor falan... Yalvardı, bir şey demedim yine. Düşürdüm önüme... Kasadayız işte, ben aldıklarımızı geçiriyorum, bu defa kasiyer kızla uğraşmaya başladı. Yaka kartını ellemeler, ‘Hım, demek adınız Candan, ne tesadüf, benimki de Oğuz’ demeler... ‘Beni de bir tur geçirir misiniz kasadan’ diye espri yaptığını zannetmeler... Ulan en son çıldırdım, elimdeki kola şişesini fırlattım kafasına!”

“Allah’tan bir litreydi ha... Yoksa dünyadaki en harika mese ölüyordu.”

“Mese mi?” dedim kaşlarımı çatıp. “Mese ne be?”

“Gizli bir örgüt. Ben kurdum. Henüz tek üyeyim ama...” Ellerini yumruk yapıp ağzına götürdü ve manifestosunu okumaya hazırlanan bir lider edasıyla hafifçe öksürdü. “Kural bir, bu örgüte üye olanlar memeyi sembolik bir güzellik göstergesi olarak görmeli ve Kate Upton tek gerçek lider olarak alınmalıdır.”

“Kudurdun mu yine?” dedim ayağına küçük bir yumruk atıp. “Ne be! Bazıları gibi,” dedi Gökhan’ı işaret edip, “kız elemek için bir yıl peşlerinde koşmuyorum. Benim görüşüm tamamen hormonlardan uzak, estetiğe yakın. Anlatabildim mi? Sadece sembolik olarak seviyorum ve ilgileniyorum.” Gökhan, Oğuz’un tam ayağının ucunda duran kafasına vurdu. “İki,” dedi Gökhan’ı takmayarak. “3P fetişisti olmalı üyeler. Pizza, pijama ve pislik! Örgüt üyelerinin milli yemeği pizza olmalıdır. Pizza yemeyen bir insan evladını örgüt topraklarımıza asla alamayız! Kesinlikle çeşit çeşit pijaması olmalı ve pijamanın dünyadaki en harika buluş olduğunu kabul edip bunu hayat mottosu haline getirmelidir. Ve arkadaşlarına pislik yapmak tek eğlencesi olmalı ve bu konuda olabildiğince acımasız davranmalıdır. Şimdilik bu kadar. Henüz tek üye ben olduğum için kuralları yavaş yavaş belirliyorum.” Tek tek odadaki herkese baktı, tepkimizi ölçmek için. Hepimiz ‘senin var oluşun hangi günahın bedeli’ bakışı atınca bize dil çıkarıp “Siz ne anlarsınız, Fight Club gibi büyüyünce örgüte girmek için yalvarırsınız ama,” dedi. Klasik Oğuz... Onun davranışlarına verilebilecek en güzel iki tepkiden biri olan yok saymayı tercih ettik o an.

Günün devamında ben yine sıkıntıdan yerde yuvarlandım. Ali ve Sinan ile biraz Pes oynadık. Sinan’ı açık ara yenince “Utançtan fazlalıklarım içine kaçtı,” diyerek trip attı bana birkaç saat. Oğuz bir ara pilates topuyla futbol oynamaya kalktı. Avizelerden birini aşağı indirince Ali onu evden kovdu. Sinan akşam doğru bir ara bizle iddiaya girerek yüz mekik çekebileceğini

iddia edip, on ikide belini kırmak suretiyle iddiayı kaybetti. En son gece 11'e gelirken Gökhan koridorda fizikçiye küfrederek koşuyordu, gerisini bilmiyorum. Her ne kadar ben ruhumun memesi yok herhalde diye düşünsem de, aileme göre, on bir yaşında, saçları iki yandan örgülü, mavi önlüklü bir kız çocuğuydum hâlâ. Bu yüzden onlardan hep birkaç saat önce ayrılmak zorunda kalıyordum. İçlerinden birisi de, her defasında ben ne kadar itiraz edersem edeyim, beni eve bırakıyordu ki bu kişi genelde Ali olurdu. O gece de olduğu gibi. Tam on iki yıldır olduğu gibi...

Hepimiz beş yaşımızdan beri arkadaştık. Bir tek Sinan'ın ailesi o sekiz yaşındayken taşınmıştı mahalleye, o kadar. Ne yalan söyleyeyim... Kızlarla evcilik oynayarak büyüyüp, bir erkek için bir tarafımı yırtacağıma, onlarla mahallelinin camlarını kırarak büyümüşüm ve şimdi tam dört tane sevgilim vardı. Ve bunu dünyadaki başka hiçbir şeye değişmezdim... Onlar benim hem sevgilim, hem arkadaşım, hem annem, hem babam, hem kardeşimdi... Her zaman geçtiğimiz sokak lambası, her zaman yürüdüğümüz kaldırım, her zaman geçerken burnumuzu kırıştırdığımız çöp konteynırı ve eve yaklaştığımızı belli eden, köşedeki minik market... Ali'nin koluna girdim, yolun sonuna yaklaştığımızı fark edince. "Daha kaç yıl sen eşlik edeceksin acaba ben eve giderken, çok merak ediyorum Alikuş," diye soruverdim birden.

"Sen bir başkasını yanında görmek isteyene kadar," dedi elini omzuma atarak. "O zamana kadar hava kararınca seni eve bırakan hep ben olacağım." Kafasını hafifçe çevirip, güldü bana. Ben de gülümsemesine hafifçe gülerek karşılık verdim. "Yarın erken kalk. Kahvaltıyı bizde yapalım. Tamam mı?" deyince başımı usulca salladım. "Ama bana krep yaparsan..."

"Beceremiyorum ben o şeyi!" dedi mızımız çocuklar gibi. "Kaç kere denedim, hepsinde kek gibi kapkalin oldu. Ya da yandı... Başka bir şey yapsam olmaz mı?"

"Şaka yaptım," dedim gülerek. "Ne yaparsan yap, bu küçük Tazmanya Canavarı hepsini silip süpürecek!"

Cevap vermedi Ali, çünkü cevap vermeye fırsat kalmadan evin önüne geldik. Kolundan kolumu çekip, hafifçe el salladım ona. O da aynısını yaptı. Her zamanki ritüel... İyi geceler yok. Sadece gülümseyin, geceniz iyi geçsin!

On yedi yıllık hayatımda her sabaha, annemin ismimi tekrarlayarak beni çileden çıkarmasıyla başladım bir Yaprak geleneği olarak. Ancak hafta sonları genelde çok ilişmezdi bana, öğlen olana kadar. Ama o pazar günü bayağı erken başlamıştı ismimi sayıklamaya. “Yaprak dedim!” diye odaya paldır küldür dalana kadar kale almamıştım pek. Yorganı üzerimden çekip, “Kızım sana bağıyorum kaç saattir, duymuyor musun?” deyince, yastığımın altındaki telefona baktım yarım açık gözlerimle. Saat 9’du. “Anne,” dedim kafamı kaşıyarak ayağa kalkarken. “Beni pazar pazar bu saatte kaldıracak kadar önemli en fazla ne olmuş olabilir diye düşünüyorum da şu an... Deprem belirtisi yok, evimize düşmüş bir göktaş olsa duyardım, yıldız kayıp bize girse hissederdim... Yani, açıklaman ne bilmiyorum ama cidden-” Eliyle ağızıma bastırdı annem. “Bu sanaymiş,” dedi elindeki büyükçe bir kutuyu bana uzatarak. “Aç içini hadi, me-raktan öleceğim!”

Annemin elime tutuşturduğu büyük ama hafif kutuyu kucığıma alıp, yatağıma oturdum. Uykum dağılmıştı birden. Kim bana bir kutu gönderirdi ki? “Bana baksana kız, sonunda sevgili mi yaptın?” dedi annem büyük bir coşkuyla. Annemin gözlerindeki heyecanı kırmak istemezdim ama, Yaprak’tım be ben... Sevgilim olma ihtimali, Sinan’ın fizikten geçme ihtimalinden bile düşüktü.

“Ne sevgilisi be ana kraliçe. Bizim salaklar eşek şakası yapıyordur,” desem de, kalbim biraz hızlanmıştı, ne yalan söyleyeyim. Hızlıca dışındaki jelatini parçalayıp, annemin meraklı bakışları altında paketi açtım. Ve sanırım hayatımda yaşadığım en büyük şoku yaşadım... İçimden kocaman bir ‘yok artık’ de-

yip paketteki elbiseyi çıkardım. Dün butikte sırık oğlanın bana denettiği elbisenin aynısıydı. Birkaç saniyelik şokun ardından elbiseyi iyice kaldırdım, daha iyi bakabilmek için. O anda, elbisenin arasına sıkıştırılmış bir kâğıt kucağıma düştü. Kaşlarımı çatarak, elbiseyi yana fırlattım ve kâğıdı açtım hemen. Kâğıtta aynen şöyle yazıyordu...

‘İçindeki prensesi öldürmeye çalışsan da, o can çekişerek içinde bir yerde saklanmayı başarıyor. Bu, içindeki prensese hediyem... Her ne kadar içindeki o yaramaz kız çocuğuna da aynı oranda âşık olsam da...’